

Huzeyfe Bin Yemân

Sevgili Peygamberimizin sırdaşı.

Huzeyfe bin Yemân hazretleri şöyle anlatıyor:

"Hendek savaşının en şiddetli safhaya ulaştığı bir sırada, bir gece yarısı Eshâb-ı kirâmdan bir grup olarak Resûlullahın yanında idik. Öyle bir gecede bulunuyorduk ki, ondan daha karanlık bir gece görmemiştik. Bu şiddetli karanlıkla birlikte gök gürültüsünü andıran korkunç bir rüzgâr da esmeye başlamıştı.

Ok ve taş atma

Bu sırada müşrik ordusu, telâşa kapılıp, kendi aralarında anlaşmazlığa düşmüşlerdi. Peygamber efendimiz bize onların bu hâlini haber verdi. Resûlullah efendimiz gece bir miktar namaz kıldıktan sonra yanıma geldi. Soğuktan ve açlıktan iki dizim üzerine çöküp büzülerek oturuyordum. Bana dokunarak buyurdu ki:

- Git şu kavim ne yapıyor bir bak! Yanıma dönüp gelinceye kadar onlara, ok ve taş atma. Mızrak ve kılıç vurma. Sen benim yanıma dönüp gelinceye kadar, ne soğuktan, ne sıcaktan zarar görmeyeceksin, esir edilip, işkenceye de uğramayacaksın.

Resûlullahın bu sözlerinden anladım ki, bana hiç bir zarar gelmeyecek. Kılıcımı yayımı aldım, gitmek üzere hazırlandım. Resûlullah efendimiz benim için duâ etti:

- Allahım, onu önünden, ardından, sağından, solundan, üstünden, altından koru!

Müşriklere doğru yürümeye başladım. Sanki hamamda yürüyor gibiydim. Vallahi içimde ne bir korku, ne bir üşüme, ne de bir ürperti vardı. Nihâyet müşriklerin ordugâhına vardım. Reisleri Ebû Süfyân ve diğerleri ateş yakmışlar, başında ısınıyorlardı. Ebû Süfyân daha o zaman Müslüman olmamıştı.

Hemen aklıma Ebû Süfyân'ı orada öldürmek geldi. Ok çantamdan bir ok çıkarıp, yayıma yerleştirdim. Ateşin ışığından faydalanarak onu vurmak istedim. Tam atacağım sırada Resûlullahın, "Benim yanıma dönüp gelinceye kadar bir hâdise çıkartmayacaksın" buyurduğunu hatırladım ve onu öldürmekten vazgeçtim.

Bundan sonra kendimde kuvvetli bir cesâret buldum. Müşriklerin yanına sokulup ateşin başına oturdum. Görülmemiş derecedeki şiddetli rüzgâr ve Allahü teâlânın görülmeyen ordusu melekler, onlara yapacağını yapıyordu. Rüzgârda, kap kacakları devriliyor, ateşleri ve ışıkları sönyüyor, çadırları başlarına yıkılıyordu. Bir ara müşrik ordusunun kumandanı Ebû Süfyân ayağa kalkıp dedi ki:

- İcinizde gözcüler ve casuslar bulunabilir, dikkat ediniz, herkes yanındakinin kim olduğuna baksın! Herkes yanında oturanın elini tutsun!

Durulacak yerde değilsiniz

Ebû Süfyân, aralarına bir yabancıнын girdiğini sezer gibi olmuştu. Hemen

ellerimi uzatıp, sağımda ve solumda bulunan iki kişinin ellerinden tutup, onlardan, önce isimlerini sordum. Böylece tanınmamı engelledim. Nihayet Ebû Süfyân:

- Ey Kureyşliler, siz durulacak gibi bir yerde değilsiniz. Atlar, develer kırılmaya, ölmeye başladı. Kıtık her tarafı sardı. Rüzgârdan, başımıza gelenleri görüyorsunuz. Hemen göç edip gidiniz. İşte ben gidiyorum, diyerek devesine bindi.

Müşrik ordusu perişan bir hâlde toplanıp, Mekke'ye doğru hareket etti. Rüzgârdan üzerlerine yağın taş ve çakıl sesini işitiyordum.

Müşrik ordusu çekip gidince, ben de Resûlullahın yanına döndüm. Yolun yarısına geldiğimde karşıma yirmi kadar beyaz sarıklı süvâri şeklinde melekler çıktı. Bana dedilir ki:

- Resûlullaha haber ver. Allahü teâlâ düşmanı perişan etti!

Resûlullahın yanına geldiğimde, bir kilim üzerinde namaz kılıyordu. Fakat ben döner dönmez, gitmeden önceki üşüme ve titreme hâlim tekrar başlamıştı.

Huzeyfe bin Yemân, Eshâb-ı kirâm arasında Peygamberimizin sırdaşı olmasıyla meşhurdur. Peygamberimiz ona, Eshâb-ı kirâm arasına karışarak kendilerini gizleyen ve böylece fitne çıkarmak isteyen münâfıkların kimler olduğunu tek tek bildirmiştir. Bundan başka vukû bulacak hâdiseleri de bildirmişti.

Eshâb-ı kirâm arasında çok sevilir ve ayrı bir itibar gösterilirdi. Çünkü o, Resûlullahın verdiği sırlarla dolu idi. Resûlullah gizli kalması lâzım olan bir çok şeyi, Hazret-i Huzeyfe'ye söyledi.

Lâzım olanı bildirdik

O ve Ebû Hüreyre buyurdular ki:

- Server-i âlem, âlemin yaratıldığı zamandan, yok olacağı güne kadar, olmuş ve olacak şeyleri bize bildirdi. Bunlardan bildirilmesi lâzım olanları size bildirdik. Lâzım olmayanları, sakladık, bildirmedik.

Hazret-i Huzeyfe, Peygamber efendimizin sağlığında Hendek'ten sonraki savaşların hepsine katıldı. Resûlullahın vefâtından sonra Hazret-i Ebû Bekir, onu ordu kumandanı ta'yîn etti. Dinden dönenlerle savaşmak üzere Umman'a gönderdi. Kendisine katılan İkrime ile birlikte Umman halkını tekrar İslâma döndürdü. Bundan sonra Umman'da, önce zekâtları toplamakla, sonra da vâli olarak vazîfelendirildi. Sonra da Mezopotamya taraflarında yapılan savaşlara katıldı. Irak'ın ve İran'ın fethinde bulundu.

Nihâvend savaşında Nu'man bin Mukarrin şehîd olunca, İslâm sancağını Huzeyfe eline alarak Hemedân, Rey ve Deynura'yı fethetmiştir. Cezîre'nin fethinde bulunarak, Nusaybin vâliliğine ta'yîn olundu.

Hazret-i Ömer yeni bir vâli ta'yîn ettiği zaman, oranın halkına mektup yazarak, "Yeni vâli, âdâletle hükmettiği müddetçe; siz de onun emirlerine uyunuz" derdi. Hazret-i Huzeyfe'ye verdiği mektupta ise şöyle yazdı:

"Ey Nusaybin halkı! Bu gönderdiğim vâlinin, bütün emirlerine uyun. Her

isteğini yerine getirin."

Nusaybinliler, karşılamaya çıktılar. Onu gördükleri zaman; hayvanı üzerinde, bir parça kuru etle ekmek yiyordu. Selâmlaştılar. Sonra halîfenin emirnâmesini gösterdi. Onlar da dediler ki:

- Hazret-i Ömer'in emirleri, başımız üzerine! Sen de hoş geldin, safâ geldin. Lâkin, bizden isteklerin ne ise; şimdi söyle. Belki karşılıyamıyacağımız şeylerdir!

Yeni vâli tebessüm ederek şu cevabı verdi:

- Aranızda kaldığım müddetçe sizlerden; sâdece, kendimin ve hayvanımın yiyeceğini istiyorum. Başka hiçbir şey istemem.

Duâ eden kurtulur

O şehirde, epeyce müddet bulundu. Görevini, kusursuz yapmaya çalışıyordu. Bilhassa Cum'adan önce, Müslümanlara va'z ve nasîhat eylerdi. Bir defasında buyurdu ki:

- Ey Mü'minler! Fitne, önce kalplerde filizlenir. Su katılmamış şarap bile; fitne kadar, insan kalbini çelemez, bozamaz. Sizler, fitneye doğru gitmeyiniz. Allaha yemîn ederim ki fitne insanları; selin, çöpleri sürüklediği gibi sürükler götürür!..

- Yâ "Huzeyfe! Fitneden nasıl kurtulabiliriz?

- Duâ eden, kurtulur.

- Ne zaman duâ edelim?

- Namazdan sonra. Çünkü kulları, güzelce abdest alıp, namaza durdukları zaman; cenâb-ı Hak da namaz kılanlara yönelir. İşte o anlarda duâ ediniz! Fakat sizler; hayırlı kimseler olmak istiyorsanız; geçici olan dünya için âhireti terketmeyiniz!

Hazret-i Huzeyfe, Medâyin şehrinde uzun müddet vâlilik yaptı. Oranın halkı, onun idâresinden son derece memnun olup, kendisini çok sevmişlerdi. Nihayet bir akşam, Hazret-i Ömer'den haberci geldi. Artık, Huzeyfe'nin Medîne'ye dönmesini istiyordu...

Emir üzerine hazırlandı, helâllaştı, vedâlaştı ve yola çıktı. Dönüşünü bekleyenler arasında, halîfe de bulunuyordu. Az çok yaklaşınca, Halîfe dikkatle baktı. Gördü ki; Medâyin vâlisi gönderdiği gibi dönüyor! Bunca yıl sonra; aynı hayvan üzerinde, aynı sâde elbiseler içinde.

Yan yana geldiler ve selâmlaştılar, kucaklaştılar. Halîfe sevinçle:

- Sen, benim kardeşimsin. Ben de, senin kardeşinim, diyerek, hislerini belirtti.

Cenâzesini niçin kılmadın?

Hazret-i Ömer halîfeliği zamanında Huzeyfe'nin bir cenâzenin namazını kılmadığını görerek, ona sordu:

- Niçin cenâze namazını kılmadın?

Resûlullahın sırdaşı Hazret-i Huzeyfe dedi ki:

- Resûlullah efendimiz, bana o kişinin münâfık olduğunu açıklamıştı. Bunun için onun namazını kılmadım.

- Allahın Resûlü münâfıklar arasında Ömer'i de saydı mı yâ Huzeyfe?

- Hayır, yâ Ömer.
- Peki memurlarım arasında münâfık var mı?
- Sadece bir tane var. Ancak ismini söylemeye memur değilim.

Huzeyfe hazretleri, Hazret-i Ömer'in bütün ısrârına rağmen ismini söylememiştir. Sonra o münâfık Hazret-i Ömer tarafından uzaklaştırılmıştır.

Bundan sonra Hazret-i Ömer, Huzeyfe'nin gitmediği cenâzeye gitmemiştir. Çünkü onun gitmemesini, ölenin münâfık olduğuna işâret sayardı.

Birgün Hazret-i Ömer, huzurunda bulunan ba'zı Eshâb-ı kirâma sordu:
- Resûlullah efendimizin fitne hakkında olan sözü hatırında olan var mı?

İçlerinden Huzeyfe dedi ki:

- Ey mü'minlerin emîri! Peygamberimizin bu konudaki sözü aynıyla benim hatırımdadır buyurdu ki,
"Kişi ailesinden, malından, çocuklarından ve komşusundan dolayı fitneye düşürülür. Böyle günâhlara oruç tutmak, namaz kılmak ve iyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmak keffâret olur."

- Maksudım o değil, deniz gibi dalgalanacak fitneyi soruyorum.
- Ey mü'minlerin emîri! Senin için endişelenecek bir şey yok. Senin zamanınla onun arasında bir kapalı kapı var.

Kapı kırılacak mı?

- Yâ Huzeyfe! Bu kapı kırılacak mı, yoksa açılacak mı?
- Ey mü'minlerin emîri! O kapı kırılacak.

Bu cevap üzerine Hazret-i Ömer:

- Desene ümmet-i Muhammed kıyâmete kadar bir araya gelemeyecek! diyerek üzüntüsünü dile getirdi.

Daha sonra Huzeyfe'ye o kapının ne olduğu sorulduğunda şu cevabı vermiştir:

- O kapı Hazret-i Ömer idi.

Hazret-i Ömer'in bunu bilip bilmediği sorulunca da:

- Akşam ve sabahın olacağını bildiği gibi biliyordu, cevabını vermiştir.

Nitekim daha sonra Hazret-i Ömer şehîd edilmiş, Hazret-i Osman devrinin sonlarında alevlenen fitne târih boyunca bitmemiştir.

Kötü zaman gelecek mi?

Hazret-i Huzeyfe şöyle anlatıyor:

Herkes Resûlullah efendimize hayırdan sorardı. Ben ise ileride hâsıl olacak fitnelere sorardım. Çünkü bunların şerrine yakalanmaktan korkuyordum.

Dedim ki:

- Yâ Resûlallah, biz, Müslüman olmadan önce kötü kimselerdik. Allahü teâlâ, senin şerefli vücudun ile İslâm ni'metini, iyiliklerini bizlere ihsân etti. Bu saâdet günlerinden sonra yine kötü zaman gelecek mi?

- Evet gelecek.

- Bu Őerden sonra, hayırlı günler yine gelir mi?
- Evet gelir. Fakat o zaman bulanık olur.
- Bulanıklık ne demektir?
- Benim sünnetime uymıyan ve benim yolumu tutmayan kimseler ortaya çıkar. İbâdet de yaparlar. Gnâh da iŐlerler.

Cehenneme ađıranlar

- Bu hayırlı zamandan sonra, yine Őer olur mu?
- Evet, Cehennemin kapılarına çağıranlar olacaktır. Onları dinleyenleri Cehenneme atacaktırdır.
- Yâ Resûlallah! Onlar nasıl kimselerdir?
- Onlar da bizim gibi insanlardır. Bizim gibi konuŐurlar.
- Onların zamanlarına yetiŐirsem ne yapmamı emredersiniz?
- Müslümanların cemâ'atına ve hkmetine tâbi ol!
- Müslümanların hkmeti yoksa ne yapalım?
- Bir kenara ekil. Aralarına hiç karıŐma, ölünceye kadar yalnız yaŐa.

Huzeyfe, Hazret-i Osman'ın halîfeliği sırasında Azerbaycan ve Ermenistan taraflarının fethine gönderildi. Buradaki hizmetlerinin yanında mühim bir hizmeti de, Kur'ân-ı kerîm nshâlarının çoğaltılmasına sebep olmasıdır. Çünkü o, Azerbaycan ve Ermenistan tarafına gittiğinde,

Kur'ân-ı kerîmin deđiŐik lehçelerle okunduğunu görerek, Kur'ân-ı kerîmin KureyŐ lehçesi üzerine çoğaltılmasını Hazret-i Osman'a teklif etti. Bunun zerine Hazret-i Osman, Kur'ân-ı kerîm nshâlarını çoğaltıp; belli merkezlere gönderdi.

Hayatının çoğu savaŐlarda geçen Huzeyfe bin Yemân, Hazret-i Osman Şehîd edildiğinde Medîne'de bulunuyordu. Bu sırada yaŐı oldukça ilerlemiŐti. Dördüncü halîfe Hazret-i Ali'nin, ilk günlerinde hastalandı. Artık iyice ihtiyařlamıŐtı. Müslümanlar akın akın ziyâret ediyorlardı.

Bir arkadaŐına 300 dirhem vererek buyurdu ki:

- Bu parayla, kefen alıverin.

Desenli bir kumaŐ getirdiler. Onu görünce:

- Bu kefen değil, gömlek içindir. Kefen, boydan boya iki bez parçası olur, dedi.

Dost ânî geldi

Sonra da yavaŐ bir sesle buyurdu ki:

- Hem sizin arkadaŐınız iyi bir Müslüman ise, cenâb-ı Hak; kabirde o kefeni, daha iyisiyle deđiŐtirir. Kötü ise, daha kötü Őeylere hazırlanmalıdır.

Hazret-i Ali'nin hilâfetinin 40. günü, 656 senesinde, Huzeyfe hazretleri de, sırlarıyla birlikte sevgili Peygamberimize kavuŐtu.

Hazret-i Huzeyfe lm döŐeđinde yattığı vakit Şöyle duâ etmiŐtir:

- Dost ânî bir baskınla geldi. PiŐmanlık fayda vermez. Allahım, fakirlik ve hastalıktan hakkımda hayırlı olanı bana ver. Ölüm hakkımda yaŐamaktan hayırlı ise, sana ulaŐıncaya kadar ölüm yolunu bana kolaylaŐtır.